

КАТРИН КУРЦ ПРИЗОВАВАНЕТО

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

Старецът седеше на един пън край замръзналата река и през една дупка в леда наблюдаваше стремително препускащите черни води. Здрачаваше се. Беше последният ден на 1773 година и над земята вече се спускаше сковаващият нощен студ. Старецът придърпа пелерината по-плътно около себе си и продължи да чака — съсредоточено и непреклонно, — докато слънчевите лъчи най-после се отдръпнаха от леденото отвърстие и повърхността му се превърна в къс черно огледало.

— Сега ми се представи — прошепна той, след като очерта знака на дракона във въздуха над потъмнялото огледало. — Представи се — ти, който ще пристигнеш в уречения час, за да приемеш съдбата си. Представи се...

Отпусна се назад и зачака с втренчени в огледалото очи — призоваваше образа на онзи, който трябваше да се появи. Ръката му несъзнателно потърси сребърната верижка на врата му и палецът погали медальбна с изображение на рицар, сражаващ се с дракон. И той бавно се появи — висока, внушителна фигура в дълга черна мантия с къса наметка на раменете, която крачеше по покрита със сняг улица.

Еlegantна триъгълна шапка увенчаваше главата му, а под нея се показваше вързана на опашка червеникавокестенява коса. Докато наместваше крак в излъсканото стреме, за да яхне високия, дръглив сив кон, изпод бежовия брич се показаха добре лъснати ботуши с шпори. Хвана поводите с облечените си в ръкавици, непохватно големи ръце и плътно притисна бедра към корема на коня.

Образът помътня и изчезна и старецът докосна с устни сребърния медальон, привел благодарно глава пред видението. Не след дълго поскърцването на нечии стъпки в снега зад него го извади от смиреното му съзерцание.

— Да, дъще, знам кое време е — изрече той вместо поздрав. — Тъкмо се канех да тръгвам. Всичко ли е готово?

Девојката тъкмо беше навършила осемнайсет години — дребна, каквато беше навремето майка ѝ — и русата ѝ коса, събрана на широк възел на темето, преливаше от разкошни бронзови оттенъци. Цветът на пелерината ѝ напомняше наситеното зелено на гората, а роклята под нея — тъмнооранжевите нюанси на невените и на слънчогледовите венчелистчета. Очите, които го гледаха с обожание, бяха изумително

сини и непорочни. Беше я нарекъл Аманда заради майка ѝ, която тя никога не бе виждала. Тази Аманда носеше в тънките си ръце венец от току-що откъснати дафинови листа и много приличаше на онази Аманда, каквато беше майка ѝ преди толкова много години. Лъчезарната ѝ усмивка бе отблясък от слънцето, чийто залез тя сякаш превръщаше в изгрев.

— Ами поне това направих. Предполагам, ще ти хареса — показва тя венеца с надежда да получи одобрението му. — Откъснах филизи само от млади лаврови дръвчета, както ме посъветва. Затова са така гъвкави и ми беше лесно да го изплета.

— Нали не забрави, че трябва да са от тринайсет дръвчета? — повдигна вежди той.

— Разбира се! — Тя светкавично дръпна венеца с престорено възмущение. — И поисках разрешение, преди да ги отрежа. Чия дъщеря мислиш, че съм, та да забравя такова важно нещо? Кажи ми сериозно — усмихна се тя ослепително и отново показва венеца, — ще върши ли работа?

Той взе венеца и го вдигна, за да го разгледа, вдишвайки дълбоко познатия остър аромат. Косата и брадата му бяха побелели, имаше благородна осанка, която подсказваше аристократичен произход — той наистина бе потомък на благородническо семейство, но замъците, владенията и титлите бяха останали заедно с гроба на съпругата му в Стария свят отвъд океана, който никога нямаше да прекоси отново.

Нито пък имаше подобно желание. Този етап от живота му бе приключил със смъртта на Аманда. Тук беше просто Джейкъб, а за някои — само Отшелника от хълма. Имаше и други като него надолу по течението на Уисахикон, някои живееха в нещо като монашески общности, а други бяха престанали да се придържат към външните прояви на християнското благоприличие и упражняваха старинните си умения по-откровено — което значеше и по-рисковано. На младини Джейкъб бе обмислял и двете възможности, но накрая реши, че нито едната, нито другата е подходяща за баща на малък син и на невръстна дъщеря.

Така в продължение на двацетината години, откакто бе пристигнал в горите на Пенсилвания, той създаде за себе си и децата си закътан и уединен живот, изпълнен с ежедневно и прилежно трупане на знания, труд и молитви, успя да ги научи на почит и

уважение към тези ценности и им завеща богатството на духовната свобода, непостижима в просмукания от лицемерие и религиозна нетърпимост Стар свят. Но и тук човек трябваше да внимава — преди по-малко от век негови далечни братовчеди бяха изпепелени на кладите в Салем. Благочестивостта и готовността му да помогне на всеки, изпаднал в беда, както и малкият параклис с прост железен кръст, издигнат от него, внушаваха доверие и неутрализираха обичайната подозрителност и неприязън на местните жители.

— Венецът е великолепен, скъпа — каза тихо старецът и се наведе да целуне разкошната ѝ коса. — Точно така си го представях. Какво направи брат ти? Привърши ли с параклиса?

Лицето ѝ помръкна за кратко, но тя се помъчи отново да се усмихне и кимна:

— Разбира се, татко. Знаеш, че е достатъчно само да поискаш, и Ефраим или аз бихме направили всичко за теб, но...

— Но? — повтори той, усмихна се кротко и я погали по бузата — вените на ръката му прозираха под кожата.

Тя мушна ръка в неговата, когато тръгнаха към уютната, измазана с пръст дървена къщурка, която беше техният дом, и разрови с ботушките си снега по пътеката.

— Бих искала да съм сигурна като теб — търсеше тя точните думи. — Знам какво вещаят пророчествата и уважавам нашите старинни традиции. Но как може да си толкова убеден, че ще се вслуша в Призива? Той не е като нас. Дъхът на Дракона не минава през дробовете му. Кръвта на Дракона не тече във вените му.

— Да, той не е родственик на Дракона — съгласи се старецът, — но въпреки това ще изиграе съдбоносна роля в Новия ред. А и тези земи не принадлежат на Дракона — макар че е речено той да намери пристан тук. Този, който ще дойде, е родственик на Орела, поне така предполагам — но може би Дракона ще помогне на Орела да се извиси. Все пак не се съмнявай, че ще дойде, мила моя. Видях лика му и той положително ще дойде.

Стигнаха до дървената къща и влязоха. Старецът приседна до идеално почистената маса и докато девойката стъкваше огъня, той съзерцаваше лавровия венец. Тя дръпна завесите на прозорците и закри потъналата в мрак гора и спускащата се нощ, а в това време се прибра брат ѝ с наръч дърва, със зачервени от студа бузи и очи,

светнали от новините, които носеше. Беше висок, красив младеж, толкова чернокос, колкото русокоса бе Аманда, но един и същи открит и невинен поглед огряваше лицата и на тримата. Грациозните му ръце бяха задебелили от честен труд, но всичко в деликатното му поведение подсказваше добро възпитание.

— Случайно срещнах Кейлъб Метсън, когато отивах за дърва — заяви той, докато оставяше наръча в огромния кош до камината и сваляше тежката си пелерина. — Знаете ли какво става в Бостън?

Когато седна на малко столче срещу баща си, горящ от нетърпение да разказва, старецът кимна бавно.

— Преди малко повече от две седмици по време на гневен и справедлив протест срещу новите скандални британски данъци в бостънското пристанище било изхвърлено огромно количество чай — заговори ласкаво той. — За да се създаде представа, че това е дело на червенокожите, извършителите намазали и почернили лицата си и общували помежду си, като използвали нечленоразделни звуци, като „ъх-ъх“, а парола им била фразата „аз познава теб“.

Всъщност обаче планът бил тайно подготвен в един хан на име „Зеленият дракон“ от бостънци от различни радикални групировки и масонски ложи, обединени от твърдата решимост да не търгуват с чай и да не плащат данъци. Говори се, че някои от участниците преди това са имали събрание в ложата „Свети Андрей“, което било отложено поради малкото присъстващи членове, и те приключили нощните си лудории с вечеря със задушена риба, приготвена от братята Брамбли. Какво се е случило между събранието и задушената риба, малко хора ще си признаят открито, но във връзка с произшествието се споменават имената на видни личности като д-р Джоузеф Уорън и господин Пол Ривийър^[1] и със сигурност се знае, че някакви си триста четирийсет и два сандъка с чай са се оказали във водите на бостънското пристанище — на обща стойност около осемнайсет хиляди лири стерлинги. Според слуховете старата майка Брамбли през цялото време е държала котел с гореща вода на огъня, за да могат след това „момчетата“ да изплакнат чернилката и индианските ритуални рисунки.

Колкото по-изчерпателен ставаше разказът на баща му, толкова по-широко отваряше уста младият Ефраим. И щом бащата най-после спря да си поеме дъх, синът поклати глава. Само на двайсет и две

години, той смяташе, че младежката енергичност му осигурява някакво предимство в научаването на новините, но по някакъв неизвестен за него начин баща му успяваше да узнае важните събития далеч преди клюката да е стигнала до неговите уши.

— Ти си знаел! — възмути се той. — Откъде си научил, за Бога? Аз разбрах подробностите едва днес следобед.

Старецът само се усмихна и леко прокара пръст по листата на лавровия венец, докато наблюдаваше сина си. Усмивката му се оказа заразна и Ефраим също се усмихна смутено.

— Явно има още много да уча — каза примирен младежът. — Тогавя сигурно си чул и за опасенията, че в отговор британците ще затворят пристанището и ще ги накарат да платят осемнайсетте хиляди лири?

Старецът въпросително повдигна вежди.

— Не си ли чул? — Задоволството му бе очевидно. — Така, Кейлъб го научил от баща си, който го чул във Филадельфия. По всичко изглежда, че се водят разговори за блокада, след като парламентът установи какво се е случило. Представителите на Вирджиния наричат заплахата атака, насочена срещу цяла Британска Америка, и се чудят кои ще са следващите. Всъщност всички колонии подкрепят Бостън. Дори се говори за Континентален конгрес през новата година.

Когато младият мъж приключи, старецът въздъхна дълбоко, притвори замислено очи и около масичката се възцари тишина. Когато отново вдигна очи към децата си, в сините им дълбини тлееше въодушевлението на неговата убеденост. Той внимателно постави ръце на масата.

— Всичко ще се случи съвсем скоро, дори по-скоро, отколкото съм мечтал — каза тихо той, насочил поглед към лавровото венче, но взрян далеч отвъд излъсканата чамова повърхност на масата. — Събитията в Бостън са само началото. Старият свят вече не ще може да натрапва своите пороци на Новия. Тези, които почитат каузата на свободата, ще й въздигнат паметник по тези брегове, които никога няма да бъдат тъпкани от кралски крак. Бог го е изрекъл и е истина. Кажете амин!

— Амин — повториха тихо децата, без да смеят да му противоречат.

Нямаше да вечерят — постът щеше да усили и да съсредоточи енергията за нощното бдение. Бащата им разрешаваше само хляб и вода, като преди това причестяваше оскъдната храна, благославяше и разчупваше хляба и им го подаваше с чаша вода от светения извор пред вратата.

Един час те седяха потънали в съзерцание около масата със склучени ръце, после Аманда мълчаливо им помогна да облекат ритуалните одежди за най-важния момент — бели роби с качулки, ушити от наскоро стригана вълна, развлачена, изпредена и изтъкана от нейните девствени ръце. Пурпурния пояс, който всеки върза на кръста си, бяха оплели от останалата вълна и боядисали собственоръчно с последния безценен кохинил^[2], който Джейкъб бе донесъл преди двайсет години. Аманда също облече своята роба, но не тръгна с тях към параклиса. Тя щеше да се моли тук и да се присъедини към тях, когато той дойде. Щом двамата излязоха, тя запали свещ, постави я на перваза на прозореца и коленичи, втренчила поглед в пламъка.

Загърнати в пелерините си, мъжете безмълвно си пробиваха пъртина през снега, Ефраим носеше фенер, а баща му — лавровия венец. Параклисът беше малка кръгла постройка, изградена от трупи и покрита с добре напластен сламен покрив, от който стърчеше комин. Пред входа имаше малко антре от дърво и щом Ефраим отвори вратата, светлината от запалените на олтара свещи падна върху снега. Нощният вятър метна вътре шепя сняг и разлюля бялата покривка, която украсяваше олтара. Ефраим затвори вратата, преди да остави фенера в средата на стаичката.

Стените и подът бяха облицовани с чамови дъски, а вдясно имаше скромна тухлена камина. Над олтара висеше голям, непретенциозен железен кръст, закачен на бяла, дебело изпредена вълнена връв. Ефраим се зае да разпали огъня, а баща му отнесе венеца до олтара и го постави до плоско сребърно шишенце и обемиста, разкошно украсена Библия. Тя беше семейна реликва вече от почти два века, подвързана в тъмnochервена кожа и щампована със злато, а ъглите и закопчалките бяха от позлатено сребро, но старецът почти не ѝ обърна внимание, само я премести към предния ръб на олтара. Защото зад книгата, венеца и шишенцето, почти скрит в ъгъла до стената, лежеше старинен меч. Близо до ефеса проблясваха три

гладко излъскани кварцови люспици, които не бяха там по-рано този следобед.

Старецът благослови поличбата, усмихна се и почитателно се поклони към олтара, с върховете на пръстите си докосна първо устните си, а след това и кръста между ефеса и острието, събра в длан люспиците и се обърна към сина си.

— Този, когото очакваме, ще дойде в третия час след полунощ — каза кротко той.

Синът го погледна въпросително.

— Не се съмнявай, той ще дойде — повтори бащата. — В третия час от новата година, след като часовникът отмери времето, той ще прекрачи тази врата, за да поеме своята свята мисия. Всичко е готово за пристигането му. Само трябва да съхраним вярата си, да продължим да го призоваваме и той непременно ще дойде.

Двамата коленичиха за молитва, докато старинният часовник до вратата зад тях, който обикновено украсяваше всекидневната, отмерваше минутите и часовете. В единайсет старецът угаси фенера и го отместил настрана, отвори вратата към зимната нощ и закрачи напред-назад по ширината на параклиса. Синът му отново разпали огъня и продължи молитвите си, огрян от топлите отблясъци. Олтарните свещи изпълниха малкия параклис с мекото си сияние и простряха златна пътека на снега отвън — светлик за всеки заблудил се пътник.

Старецът продължаваше да крачи с приведена глава и сключени за молитва ръце. Когато часовникът най-после удари дванайсет и възвести новата година, Ефраим вдигна глава и погледна баща си с нескрита тревога — макар до уреченото време да оставаха още три часа, младежкото нетърпение му вдъхваше опасението, че старецът може и да греши.

— Татко, ами ако не дойде? — прошепна той и неуверено се изправи на вдървените си от дългото коленичене крака.

Старецът хвърли поглед към снега пред вратата, блещукащ от сиянието на свещите, и се обърна към олтара и към поставените на него свещени предмети.

— Ще дойде — изрече като заклинание. — В третия час след полунощ Избавителят ще дойде.

И без да каже нито дума повече, продължи отмерено да крачи. Постепенно Ефраим осъзна, че крачките и дишането на баща му са подчинени на един общ ритъм, който се сливаше с тиктакането на часовника. Властното внушение възвърна увереността му.

Въодушевен, младият мъж отново приклепна до огъня, встрани от студения въздух, който нахлуваше от вратата, и потъна в съзерцание. Постепенно се унесе в ритъма на молитвата и сля душевния си устрем с призивите на своя баща в общ порив към онзи, който щеше да се появи. Надмогнал ограниченията на телесното, духът му се носеше над все по-широки пространства.

Към един часа свещите в олтара почти се бяха стопили. Старецът ги извади и внимателно и с благоговение постави нови в оловните свещници, провери дали са добре закрепени и дали всичко е както трябва. Отново закрачи, докато меденият аромат на пчелен восък изпълваше стаичката със сладкото си ухание.

Часовникът удари два. Старецът застана до камината, положи ръце върху чамовата лавица и отпусна глава върху тях, без нито за миг да отслаби настойчивите си призови. С настъпването на новата година вятърът се бе усилил и пламъчетата на свещите потрепваха, а покривката лекичко се издуваше по краищата. В стаичката надвисна още по-плътна тишина, която открояваше всяко тиктакане на часовника и потапяше баща и син в още по-дълбоко вглъбение.

Когато часовникът най-последно започна да отмерва часа, старецът вдигна беловласата си глава, обърна лице към отворената врата и застина в очакване. Щом третият удар замря и отново се възцари абсолютна тишина, откъм антрето се дочуха колебливи стъпки, сякаш някой изтърсваше снега от ботушите си. Един висок странник с царствена осанка наведе глава, за да влезе в стаичката, и сивосините му очи обходиха с почит и учудване тясното пространство.

— Умолявам ви да ми простите за безпокойството, приятели, но трябва да съм се заблудил в гората — изрече той неуверено и свали триъгълната си шапка с вежлив поклон към стареца. — Бихте ли ми посочили верния път?

— Да, ако си готов да последваш съдбата си — отговори старецът, приковал поглед в очите му. — Влез и затвори вратата. Зимната нощ е студена, а ние те чакаме отдавна.

Странникът го погледна учудено, но се обърна без колебание и затвори вратата, после застана наред стаичката под изпитателния поглед на стареца. Червеникавокестенявата му коса бе поръсена с пудра, връзката на врата му бе по-изискана, а тъмносинята пелерина — по-елегантна, отколкото на картината, която бе видял в черното водно огледало.

Но ръцете, облечени в ръкавици, бяха същите, както и късата черна наметка на раменете и черните ботуши с шпори — сега втвърдени от студ. На бедрото му бе закачена къса сабя, чиято сребърна ръкохватка проблясваше под отметнатата пелерина.

— Късно е да си навън в такава нощ — каза старецът.

Странникът кимна, докато мачкаше нервно шапката си, а изразът на лицето му подсказваше, че и той не е наясно защо и как бе попаднал тук.

— Да, прав сте.

— Някакво непосилно бреме е легнало на сърцето ти и те е довело по това време на това място — продължи тихо старецът. — Да не би да е благополучието на страната ти?

Макар да изглеждаше разтревожен, странникът кимна предпазливо.

— И изпитваш угризения, че един поданик е готов да вдигне ръка срещу своя крал, нали?

— Откъде знаете? — запита настоятелно мъжът, като изгледа смаяно стареца. — И кой сте вие, та знаете какво ме безпокои?

— Само инструментът, изпратен да те подготви — отвърна старецът. — Твоята мисия е предопределена от Един, който стои много по-високо от мен. Свали сабята и коленичи пред този олтар. Постави дясната си ръка върху Книгата на свещения закон и дай своя обет. След това приеми трикратното причастие, което ще те подкрепя през идните дни като бъдещ избавител на цяла една нация!

Леко озадачен, странникът се подчини, остави шапката си и разреши на младия мъж да откачи сабята му, която той почтително постави на олтара. Застанал на едно коляно, странникът свали сам ръкавиците си, напъха ги неволно в нагръдника и постави дясната си ръка върху Библията, без нито за секунда да отделя поглед от очите на стареца и без да променя спокойния израз на лицето си.

— Знай, че преди да е изминала и половин година, ти ще бъдеш призован да поведеш своите сънародници на бран! — започна старецът, като го гледаше с обожание и съчувствие. — Скоро ще застанеш начело на могъща армия. Скоро твоята сабя ще се издигне като сияйна факла пред хората, които ще ти помогнат да отвоюваш свободата на цяла нация!

Лицето на странника пребледня, старецът постави ръка върху неговата и заговори, а във въпросите, които задаваше на избаника, не прозвуча дори сянка на принуда:

— Даваш ли обет, че когато настъпи уреченото време, ще бъдеш готов със сабя в ръка да поведеш битка за своята страна и за своя Бог?

Отговорът прозвуча категорично, без секунда колебание:

— Да.

— Даваш ли обет да постоиш в победи и в поражения, чиято цена ще бъде гибелта на достойни мъже?

Отговорът прозвуча по-глухо, но все така решително.

— И накрая даваш ли обет, че дори в часа на победата, когато цяла една нация ще ти се кланя, няма да забравиш, че си само инструмент в ръцете на Бога за постигането на Великото дело на националното освобождение?

— Кълна се — бе ясният и категоричен отговор.

— Тогава в Името на Този, който е предопределил Новия свят за последен олтар на човешките права — продължи старецът, като взе шишенцето от олтара, — те миропомазвам за негов Защитник и Избавител.

Навлажни палец с олиото в шишенцето и очерта бавно и тържествено върху челото на странника първо кръст, а след това кръгче със свещения знак, скрепи обета и даде благословията си. По тялото на странника преминаха тръпки и той притвори очи. Дишането му стана по-дълбоко, когато старецът остави шишенцето, взе лавровия венец и го вдигна над главата му, а той я приведе и склучи треперещи в благоговейна почит ръце.

— Бъдните времена ще положат на главата ти короната на победителя — говореше старецът и поглеждаше нетърпеливо към вратата. — И нека тя не бъде опетнена с кръвта на завоеванията — макар кръв да пролееш. Нека е чиста и неосквернена като този неувяхващ лавър.

Но преди да я постави на главата му, вятърът се втурна през отворената врата, повдигна покривката и люшна пламъчетата на свещите, а на вратата стоеше Аманда. Беше привдигнала пелерината си, за да не се намокри в снега, а вятърът развяваше разпуснатата ѝ коса като блестящ ореол.

Щом я видя, старецът млъкна. Брат ѝ също отправи очи към нея. След това баща ѝ отпусна венеца и ѝ се поклони дълбоко.

— Ела при нас и бъди *la Déesse de la Liberté*^[3] — каза той. — Защото е редно Защитникът и Избавителят на една нация да получи своята лаврова корона от ръцете на непорочна жена.

Тя вдигна глава, затвори вратата зад себе си и отпусна пелерината; в същия миг се изпълни с онова достолепие, което възложената и от него роля ѝ налагаше. Когато застана от едната страна на баща си и пое венеца от него, странникът я погледна с недоумение, но нейният израз го накара да прозре отвъд видимото с просто око и взорът му се изпълни не със страх, а с дълбока признателност.

Тялото му леко потрепна, когато тя издигна лавровия венец над главата му, а щом постави короната от листа върху поръсената с пудра коса, мощна тръпка го разтърси целия — но тя положи ръце върху раменете му, целуна го нежно по челото над знака със светената течност и той се отпусна.

След това тя се изправи и отстъпи крачка назад до баща си, а брат ѝ застана пред олтара, извади сабята на странника от ножницата, остави я близо до предния край на олтара, а до нея положи старинния меч. Подаде ножницата и ремъка на сестра си и хвърли бегъл поглед към баща си, преди да простре разтворени длани над древното острие, както го бяха учили, и да притвори очи.

Устните му се раздвижиха в безмълвна молитва. Странникът го гледаше, без да помръдне, а големите му ръце оставаха все така благоговейно склучени пред гърдите.

Младият мъж отвори очи и бавно вдигна ръце, а от стоманата на меча се отдели безплътното призрачно видение и се издигна на педя височина. Докато с жест на лявата ръка придържаше видението неподвижно, с дясната братът очерта знака на Дракона върху ефеса на старинното оръжие.

Бавно придвижи видението над сабята на странника и вложи енергията му в нея, като го притисна към стоманата и ѝ предаде магическата му неуязвимост. Когато дланите му докоснаха сабята, от стоманената ѝ повърхност прехвъркнаха синкави искри, които го сепнаха.

Но веднага се окопоти, хвана сабята за ръкохватката, докосна я с устни и вмъкна острието в ножницата, която неговата сестра му подаде, оставил краищата на ремъка да се люлеят свободно, докато я прехвърляше в лявата си ръка. После се обърна и подаде дясната си ръка на странника. Накара го да се изправи, приковал вниманието му с втренчен в очите му поглед, с който да запечата завинаги думите в паметта му:

— Сега се изправи ти, който си Защитник и Избавител на един народ. На теб подавам ръката на предаността и подкрепата, символ на предаността и подкрепата, които ще те съпътстват в твоята мисия. Не знам името ти — продължи той и пусна ръката му, — но се заклевам над тази Книга да бъда верен на каузата, която ти прегърна, дори и в смъртта си.

Докосна устни с пръстите на дясната си ръка, след това ги положи върху Книгата и се наведе да закачи сабята на колана на странника. Когато приключи, той се изправи с лек поклон. Това бе знак девойката също да се поклони, след което и тримата едновременно му поднесоха почитта си.

Все още леко замаян, странникът ги огледа един по един, след това — олтара, Книгата и железния кръст, свидетел на всичко случило се, и сякаш на път да повярва, вдигна глава с лавров венец върху нея вместо кралска диадема.

— Не знам дали съм буден, или сънувам — прошепна той, — но се заклевам във всички светини да се посветя на мисията, която ми възложихте.

Изрече тези думи и по примера на младия мъж докосна устни с пръстите на дясната си ръка и притворил очи, положи длан върху Библията.

После се обърна, за да напусне тясната стаичка, без да погледне повече назад, поемайки несъзнателно шапката, която младежът пхна в ръцете му. Отвори вратата и потъна в новогодишната нощ, а

стенанията на вятъра погълнаха шума от стъпките му и отнесоха магията заедно с него.

Девойката и младият мъж погледнаха баща си.

— Ще запомни ли това, което се случи тук тази нощ, татко? — запита Аманда.

— Ще го запомни — отвърна старецът. — Може би само като мимолетен сън, но когато настъпи моментът, споменът ще се завърне, събуден от уханието на планинския лавър.

— И наистина ли ще издигне сабята си? — настоя за отговор и Ефраим.

Старецът кимна, докато уморените му очи се взираха далеч отвъд пътеката в снега, проблясваща в светлината на свещите.

— Ще я издигне — прошепна той. — В името на Дракона той ще стане Избавителят. Това е предопределението му.

[1] Ироничен намек: *revere* (англ.) — почитам, уважавам, благоговей. — Б.пр. ↑

[2] Кохинил — яркочервено багрилно вещество, приготвяно от изсушени насекоми. — Б.пр. ↑

[3] *La Déesse de la Liberté* (фр.) — Богинята на свободата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.